

og Skolekommissionen tiltræder derfor Klagerens Anmodning om, at Læreren fjernes fra Embedet. Derfra gaar Sagen til Sogneraadet, der ligeledes enstemmig tiltræder Andragernes og Skolekommissionens Udtalelser og andrager om Læreren's Afskedigelse i Henhold til Skolelovens § 18.

Sagen gik naturligvis nu til Læreren's Erklæring, og jeg skal dvæle lidt ved denne. Det er jo af denne Erklæring, at man lærer den anden Part i Sagen at kende, nemlig Læreren, og samtidig kan man ogsaa af denne Erklæring danne sig en Forestilling om, hvorledes det hele Forhold har været mellem denne Lærer og Beboerne i hans Skoledistrikt. Samme officielle Erklæring til Skoledirektionen er meget lang; den er en halv Snes Foli sider. Den indledes med en Række vidtløftige Bemærkninger om, at man paa Taasinge eller i alt Fald i det Skoledistrikt, hvor han er Lærer, endnu sidder og spiser af det samme Grødfad, men hedder det, de ere jo ogsaa langt tilbage i Kultur der paa Øen. For at forstaa Sagen, siger han, maa man huske paa, at det er Øboere, nogle af dem muligvis degenererede. Videre udtaler han, at der i de fleste af Skoledistriktets Hjem hersker aandelig Raaddenskab, og hvad Sladder og Løgn angaar, overgaar hans Skoledistrikt alle de Landsbyer, han kender. Adressen fra Beboerne, hvorover han skal erklære sig, og som stammer fra godt og vel $\frac{3}{4}$ af Distriktets Beboere, betegner han som Kællingsnak. Derefter vender han sig saa til Skolekommissionen. Om dennes Henvisning til det tidligere Paabud til ham om større Forsigtighed med Anvendelsen af Spanskrøret udtaler han, „at Kommissionen forsøgte at give mig en Røffel, som jeg ikke vilde modtage, da der ikke var Spor af Grund dertil.“ Jeg maa dog sige, at han har ikke den Gang overfor højere Autoriteter søgt at faa dette Paabud ophævet, han har intet gjort derved, men han erklærer nu, at han tog ikke imod den, thi der var ikke Spor af Grund dertil. Han gennemgaar saa de 6 af Skolekommissionen nævnte formentligt overdrevne Straffe fra Tidsrummet efter den givne Paamindelse. I det første Tilfælde, siger han, var Drengen „meget

uvorn“; det andet Tilfælde angik en Dreng, der var „meget vild og løgnagtig“, i det tredje Tilfælde var Drengen „lumsk og løgnagtig“. Præstens Søn — ja, Præstens Søn ses ikke at være Elev i hans Skole, men han har ment: Hvorfor skal ikke ogsaa han med —, altsaa hedder det videre: Præstens Søn er ofte uforskammet, men dette kan dog maaske bedre tilgives, da han gør Indtryk af at være noget indskrænket. I øvrigt mener han, at Klagen over hans Straffemetode „vidner om ringe juridisk Sans, thi enten maa man straffe eller man maa ikke. Men Skoleanordningen af 1814 tillader, at Læreren maa straffe,“ han har altsaa Lov til at bruge sit Spanskrør, men, siger han, hidtil har det været Skik i Danmark, at kun en Lægeundersøgelse kan konstatere, om et Barn er straffet for haardt.

Ja, jeg ved nu ikke, om det altid er Skik, og jeg ved heller ikke, om de Udtalelser, vi høre her i dette høje Ting, altid gaa ud paa, at et Barn ikke kan siges at være blevet straffet utilbørligt og straffet for haardt, saa længe der ikke foreligger en Lægeerklæring, som udtaler noget saadant.

Men han udtaler nu altsaa i sin Erklæring, at saaledes er det Sæd i Danmark, og han anbefaler derfor Skolekommissionen at „købe et Fotografiapparat, saa at den i hvert enkelt Tilfælde kunde tage en fotografisk Plade af de paagældende Børns Bagdele“. Bliver han nu afskediget, vil han forære sit Spanskrør til Skolemuseet, hvor det skal ophænges med følgende Paaskrift: For at have slaet Bønderbørn paa Taasinge med dette Spanskrør blev en Lærer afskediget i 1907. I samme Erklæring hedder det om Skolekommissionens Formand, Pastor Schousboe: Man skulde jo mene, at en Præst, der forkynder Kristi milde Lære om Tilgivelse og Kærlighed til Næsten, og som, hvad jeg haaber, for nylig har været til Alters og faaet sine Synders naadige Forladelse imod at tilgive andre, vilde undse sig osv. Og videre: „Pastor Schousboe er den mest ond-sindede og hadefulde Person, jeg kender, og det er kun i disse Dage, han er populær, fordi Underskriverne mene, han kan gøre ondt“. Et af Skolekommissionens Medlemmer haler han saa frem til følgende